

březen 3/2014
časopis krajanské rodiny v New Yorku

ZVON
2014

Panna Maria Hostýnská v kostele sv. Josefa v Brooklyně

Anděl Věrnosti

(Poselství šůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

Dnes je po věrnosti malá poptávka. Je až příliš mnoho těch, kteří si při svatbě přísahali “lásku a věrnost nadosmrti” - a zakrátko se jim manželství rozpadlo. Proto mají strach zavázat se věrností k určitému člověku, přesně totiž vědí, že nemohou ručit ani za sebe, ani za své city. A přesto toužíme po lidech věrných, kteří by stáli při nás a darovali nám pocit hřejivého bezpečí. Touha po věrnosti druhých odpovídá našim pochybám o vlastní schopnosti být věrný.

České slovo věrný označuje člověka, jemuž je možno věřit, jemuž je možno se svěřit, na něhož je možno se spolehnout, opřít se o něho. Německé “*treu*” charakterizuje člověka “silného, pevného jako strom”. A protože se my sami často necítíme jako hluboce zakořeněný strom, s nímž nic tak snadno nepohne, máme také strach, že si vzájemně nebudeme věrni, protože sami za sebe nemůžeme ručit. Být věrný neznamená jen věrnost svým zásadám nebo úkolům, jde spíše o splnění povinnosti. Věrnost se vztahuje převážně k nějaké osobě, k nějakému “*ty*”. Věrnost předpokládá lásku. Věrný mohou být jen tomu, koho miluji. Ve věrnosti tkví touha smět v důvěře vsadit vše na milovaného člověka - a opačně: dokázat slyšet vždy a znovu volání toho, s nímž jsem svázán. Věrnost není něčím statickým; je ochotou jít s jistým člověkem určitý úsek cesty, slibem, že mu přes všechny své vlastní proměny přece zůstanu věrný, že se na mne bude moci spolehnout. Věrností, jíž se pro budoucnost vážu, se teprve proboujím ke svému hlubinnému JÁ všemi nahodilostmi života. Podle německého filozofa Otto F. Bollonova dospěje člověk sám k sobě teprve věrností ke svému trvalému osobnímu jádru.

Slibujeme-li druhému člověku věrnost, nikdy za sebe nemůžeme ručit, ani sami nemusíme být ručiteli. Řeholním slibem jsem slíbil věrnost svému klášternímu společenství. Nemám ovšem žádnou záruku, že se jednou natolik nezamiluji, že už v tomto společenství nebudu moci dál žít. Mně však stačí příslib Boží, že On je věrný. Ve 2. listě Timoteovi je místo, z něhož čerpám útěchu: “Jsme-li nevěrní, On zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe” (2,13). To, že mi dodává jistotu, že se můj život zdaří bez ohledu na vnitřní či vnější zloby. To mi odnímá strach z věrnostního závazku vůči mému společenství.

Řekneme-li o někom, že je věrný, nemíníme tím jen věrnost manželskou. Myslíme tím spíše, že se na něho můžeme spolehnout. O takové lidi se nemusíme stále ucházet, protože oni stojí věrně při nás a to nám dělá dobře. Víme, že i když jsme o nich dlouho nic neslyšeli, že s nimi můžeme vždy počítat. O jiném člověku víme, že nám alespoň

jednou nebo dvakrát za rok napíše, a že to dělá celá desetiletí. Nepřipadá mu to obtížné. Jsme pro něho zřejmě tak důležití, že s námi věrně vyhledává kontakt. Když byla moje sestra za mlada v Itálii, poznala tam jednoho ženatého profesora sociologie. Každý si šel svou cestou a procházel při ní nejrůznějšími vnitřními i vnějšími proměnami, ale přes 30 let mezi těmi dvěma existuje přátelský kontakt. Kdykoli přijde do Itálie ona, vždycky k němu může přijít. A je-li on v cizině, dostane ona klíč k jeho bytu. Jde tu o věrnost, která dělá člověku dobře, protože se s ní dá vždycky počítat.

Přeji ti, aby ti vždycky stál po boku anděl věrnosti, abys měl kolem sebe lidi, na něž se můžeš kdykoli spolehnout. A přeji ti také, aby i tobě daroval anděl věrnosti schopnost být věrný. Pak zakusíš, že i ty jsi jiným lidem dobrý, a že při vši rozmarnosti svého srdce najdeš své pravé JÁ. Věrnost není třeba vyjadřovat okázalými přísahami. Ukáže se v tvé spolehlivosti, v tvé ochotě stát při druhém po celý život, jít s ním po všech jeho cestách a neodvrátit se od něho. Nad takovou věrností se vznáší požehnání. V takové cítíme anděla, který nás k ní vede. Cítíme, že taková ctnost nemůže být jen z nás, že nás nese a drží uprostřed nestálosti našeho světa. Víme, že jsme pro někoho důležití. A to nám pomůže poznat svou cenu a být věrnými sobě samým - přes všechna zklamání.

MODLITBA JE SOUČÁSTÍ každodenního života všech věřících na celém světě. Všichni věřící, a to nejen křesťané, se modlí. V modlitbě je skryta veliká energie. Ale zůstává také tajemstvím a pro každého je využití této "energie" jinak přizpůsobené. Milý čtenáři, pojďme srovnat nesrovnatelné - sílu modlitby se silou fyzickou v přírodě. Ve světě fyziky se setkáváme s hmotou. Pevná hmota - např. železo, je krásným symbolem pro pevnost a hodí se pro stavbu jakéhokoliv druhu. Železobetonové konstrukce se používají pro stavby velkých domů, mostů. Železo je také materiálem pro konstrukce lodí. Kámen je také stavebním prvkem pro nespočetné stavby. Úlohu zde hraje pevnost. Všechny tyto materiály se ale skládají s malých částic, kterým říkáme atomy. Atom je tak malá částice, že jí nemůžeme vidět pouhým okem. Atom se skládá z dalších, ještě menších částic - jádro, elektron, neutron a dalších. Když nastavíme určité podmínky v hmotném světě, tak můžeme tyto neviditelné malé částice využít tak, že z nich získáme nesmírnou energii - "atomovou energii". Atomová energie se může využít na tisíce užitečných věcí pro dobro člověka (od výroby elektřiny až po využití v nemocnicích). Ale také ji můžeme zneužít na výrobu atomové bomby. Teď si vezměme takovou modlitbu. Energii modlitby nemůžeme změřit (částice modlitba

žiadné nemá, pretože je povahy duchovný). Je třeba však jako u atomové energie nastavit takové podmínky, které vyvolají řetězovou reakci podobnou té atomové. Tyto reakce a její účinky na rozdíl od atomové energie jsou vždy pozitivní. Jenom pro představu - váha jednoho atomu je $1,67 \times 10^{-27}$ až $4,52 \times 10^{-25}$ kg. Jeho jádro dokáže při řetězové reakci hotové zázraky.... Za poznáním využití atomové energie stálo mnoho vědců - John Dalton, Niels Bohr, Enrico Fermi a další. Jak využít sílu modlitby? Návod najdeme především v Bibli. Snad stojí za zmínku jména "vědců" v oblasti modlitby. Sv. Terezie z Avily, sv. František, sv. Jan Vianney, rodiče, kteří se modlí za své děti. Modlitba člověka je "nezvážitelná", při skutečně vhodných podmínkách dělá zázraky. Zde uvádím některé příklady z dějin člověka: usmiřuje nesmiřitelné; dává energii pomáhat druhým; zlého člověka obrací na dobro; v zármutku přináší pokoj; umí dokonce zastavit války mezi lidmi a národy; odvrací člověka od hříchu; dává sílu odpustit neodpustitelné.

Milí čtenáři, přeji Vám hezký čas strávený s časopisem ZVON.

Fr. Antonín

Rok Sedembolestnej Panny Márie *Rev. Martin Kertys*

Prvá bolesť Panny Márie,

keď počula Simeonovo proroctvo o meči, ktorý jej prebodne srdce.

Ako som uviedol v minulom čísle tohto časopisu, každý mesiac mariánskeho roka Sedembolestnej Panny Márie 2014 má svoju osobitnú tému, ktorej sa budeme postupne venovať v rámci niekoľkomesačnej prípravy, ktorá vyvrcholí púťou do Národnej Baziliky Nepoškvrneného počatia vo Washington DC, kde sa bude konať slávnostná sv. omša v nedeľu 14. Septembra 2014 o 11.00 hod. v dolnej krypte baziliky pri príležitosti sviatku Sedembolestnej Panny Márie, na ktorú Vás všetkých srdečne pozývame.

Prvou bolesťou Panny Márie bola Simeonova predpoveď o Ježišovi, keď ho Jozef a Mária ako 40 -dňového obetovali v chráme.

Evanjelista Lukáš píše: „*Simeon ich požehnal a Márii, jeho matke, povedal: „On je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú odporovať, - a tvoju vlastnú dušu prenikne meč -, aby vyšlo najavo myšľanie mnohých srdc“*“
(Lk 2, 34-35).

Obetovanie bolo pomerne jednoduchým obradom (Ex 13,13-15). Malo oficiálne predpísané texty a rituály. Teraz však okrem Mojžiša prehovoril ústami starca Simeona aj Duch Svätý. Prvé proctvo je *potešiteľné*: „*Svetlo na osvietenie pohanov*“ (prvýkrát sa takto hovorí o pohanoch v jeruzalemskom chráme!). Druhé je *bolestné*: hovorí o páde a povstaní, o protirečení a meči, ktorý má preniknúť matkinu dušu. Lenže meč zlovestnej predpovede zasahuje hneď. Budúci čas sa mení na prítomný, už preniká! To je prvá doživotná bolesť Panny Márie.

Vianočná radosť Panny Márie bola veľmi krátka. Len štyridsať dní - od narodenia Ježiša Krista v Betleheme po obetovanie v Jeruzalemskom chráme. Odteraz, Mária bude tento meč nosiť v srdci tridsaťtri rokov. Radosť vystrieda bolesť. Budúce radosti sa vykupujú prítomnou bolesťou. Prítomná bolesť je podmienkou a zárukou budúcej radosti. Tak si Boh vychováva svojich svätých.

Okolo bolesti nemožno prechádzať len so súcitom a obdivom. Boh nechce bolesť. Boh chce lásku, ktorá je schopná prijať aj bolesť - ako obeť.

Prvý meč bolesti nás učí uznávať a vo všetkom prijímať absolútnu zvrchovanú Božiu vôľu a dokonale jej podriaďovať svoju slobodu. Podriaďiť svoju vôľu a slobodu zvrchovanej Božej vôli nie je obmedzením slobody, ale jej najdokonalejším uplatnením. Svätosť spočíva v radostnom prijatí Božej zvrchovanosti vo všetkom. Bohočlovek bol dokonale poslušný.

Vôľa (slobodná) Panny Márie sa prejavila a zažiarila len raz, na chvíľku: pri zvestovaní. „*Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova*“ (Lk 1, 38). A potom sa už navždy ponorila do Božej vôle. Súhlas s vtelením bol súhlasom so všetkým, čo bude vyžadovať vykúpenie sveta. Panna Mária dokonale prijala všetky úmysly a plány nebeského Otca o Pánovi Ježišovi, jej synovi, aj o sebe, aj o nás. To je výzva, aby sme uvádzali do súladu svoje pohľady na svet, cirkev, život, povolanie a spôsob osobnej svätosti s Božími úmyslami. Je mimoriadne dôležité hľadať a poznať Božie úmysly, zriekať sa svojich a postupne ich vymieňať za Božie.

Môj život má byť svetlom na osvietenie "pohanov". Má prinášať svetlo radosti do pochmúrnosti, smútkov a trápení tohto sveta.

Tvoja prvá bolesť, Sedembolestná Matka, mi pripomína, že obeta je najkrajší úkon človeka, že vykúpenie neprinášajú rany *rozdávané*, ale *prijímané*, že jedine láska vie spraviť jedinečný zázrak: vie premeniť tajomstvo bolesti na tajomstvo radosti.

"Nehľadaj Krista bez kríža, lebo nájdeš kríž bez Krista."

Proč se postit?

převzato z www.vira.cz

Půst pomáhá splnit životní úkol

Pavel Plíšek

z knihy Postní aleluja

Jako bych to slyšel: "No jo, pobožní se zase bičují, je tu půst. Církev nemůže snést ani špetku té lidské radosti, tak si zase vymýšlí. Co my jsme v životě zkusili. Dejte nám pokoj, teď si chceme užít." Opak je pravda. Tato doba strádá nedostatkem plně prožitých či upřímně zachycených postních příležitostí. ...

Pravým motivem k postnímu jednání nám má být příklad Kristův. On se postil, aby se připravoval na svůj úkol. Jeho úkolem byla naše záchrana. I my se chceme připravit. Na to, abychom záchranu, kterou nám On zprostředkoval, přijali. A to je úkol pro celý život. Co zamýšlel Ježíš vlastním postním usebráním? Chtěl snad upravit svou tělesnou váhu, vyzkoušet novou dietu, toužil mít pokoj od lidí, sebetrýznit se? Inu, patrně ne...

Umění postu jest uměním vlády sama nad sebou, uvolněním všech nezbytných životních principů pro Kristův záměr. ...

Měli bychom však mít na zřeteli, že není dobré nechávat volný průchod všem možným aktivitám či impulsům. Ne vše, co člověk dokáže, čeho je schopen, je vždy vnitřně správné a žádoucí. Pravý půst volá k životu, nevede bytost v záhubu. Ale vůbec se netají tím, že cestou bude člověk muset mnohou činnost "zmrazit", dokonce jisté oblasti prožívaného chování nechat zemřít.

Kristus se postním usebráním připravoval na svůj úkol zde mezi námi. Cožpak každý z nás nemá mít před očima nějaký životní záměr? Nejedná se toliko o dětské školní úkoly, zkoušky dospívání, ale o páteřové zkoušky života: manželství, výchova dětí, vztahy sourozenecké či osob blízkých, nemoci, stáří, síla i slabost. Je nám vše v těchto otázkách jasné?

Proč se tedy nad nimi neztišíme?

POPELEČNÍ STŘEDOU VSTUPUJÍ věřící do čtyřicetidenního postního období, které je přípravou na oslavu Velikonoc.

V liturgickém kalendáři katolické církve je to středa, která předchází první neděli postní a označuje začátek postní doby.

V letošním roce připadá

Popeleční středa na 5. března.

10 Things Pope Francis Wants You to Know

John L. Allen, JR

Tato malá knížečka nám podává srozumitelně deset věcí, které chce papež František zdůraznit ve svém pontifikátu. Autor knížky John Allen, Jr., je vatikánský zpravodaj pro CNN, spisovatel a korespondent pro *National Catholic Reporter*. Píše o hodnotách, vizích a také poselství, které má papež pro nás. Jsem rád, že můžu sdílet myšlenky této krásné knihy s Vámi.

Fr. Antonín

The Faith Must Be Proposed, Never Imposed

WHEN POPE FRANCIS met with representatives of the media on March 16, he opened with some remarks and then stood in line to greet roughly fifty people, most of them personnel who work in the Vatican's various communications enterprises. At the end, he offered a few words in Spanish, and they caught people so much by surprise that it took some time to process what he had just said.

Here's what Pope Francis said, word for word: "I told you that I would give you my blessing from my heart. Since many of you don't belong to the Catholic Church, and others [of you] are nonbelievers, I impart this blessing from my heart in silence, to each of you, respecting the conscience of every one, but knowing that each of you is a child of God. May God bless you."

In retrospect, it was a truly remarkable moment. The pope refrained from imposing a formal blessing on the crowd, not because he felt the non-Catholics present didn't deserve it, but because he wanted to be respectful of the various convictions represented in that hall.

In a flash, that restraint brought to mind what both John Paul II and Benedict XVI repeatedly said vis-à-vis the Church's missionary efforts: The faith must always be proposed, but it must never be imposed. This respect for the world outside the Church, too, is not a novelty in Francis' thought, but rather their fruit of a long spiritual and human journey.

He brings to the papacy a deep reservoir of goodwill from the Jewish community in Argentina, for instance, because of his compassionate response to the 1994 bombing in Buenos Aires of a seven-story building housing the Argentine Jewish Mutual Association and the Delegation of the Argentine Jewish Association. I was one of the worst

anti-Jewish attacks ever in Latin America.

In 2005, Rabbi Joseph Ehrenkranz of the Center for Christian-Jewish Understanding at Sacred Heart University in Fairfield, Connecticut, praised Bergoglio's leadership.

"He was very concerned with what happened, Ehrenkranz said. "He's got experience."

This is also a pope determined that the Church must not circle the wagons, but should reach out to the wider world, even to people who don't share its spiritual and moral convictions.

"We have to avoid the spiritual sickness of a self-referential church," he said in a 2012 interview.

"When you get out into the street, as happens to every man and woman, there can be accidents. However, if the Church remains closed in on itself, self-referential, it gets old. Between a Church that suffers accidents in the street and a Church that's sick because it's self-referential, I have no doubts about preferring the former."

One has the sense that this will be a pope relentless about proposing the faith to the world, but deeply respectful of those who chose not to take him up on the offer. His remarks to the journalists, in other words, embodied a missionary strategy in miniature.

Čeští a moravští biskupové - ad limina

Převzato:
Tiskové středisko
České biskupské
konference

Vatikán: Během návštěvy, která se konala v době mezi 11. a 17. únorem 2014, se čeští a moravští biskupové dvakrát setkali s papežem Františkem – ve středu 12. února při generální audienci a během páteční soukromé audience.

Ve své řeči k tisícům poutníků shromážděných ve středu na Svato-petrském náměstí papež pozdravil i české biskupy a poutníky. Ocenil přítom kardinála Vlka, kterého nazval „*douholetým bojovníkem a obráncem víry v České republice*“. Poté poprosil o modlitbu a udělil požehnání českým věřícím. Po skončení audience František požehnal korunky pro mariánský reliéf Palladium země české a korunu hvězd pro sochu Panny Marie v Olešnici.

Soukromé setkání biskupů s papežem začalo v pátek 14. února 2014 a trvalo zhruba hodinu a půl. Římský biskup českým církevním představitelům předal text svého projevu, v němž ukazuje české církvi

některé priority. „Zatímco po dlouhý čas církev ve vaší zemi utlačovaly režimy, založené na ideologiích popírajících lidskou důstojnost a svobodu, dnes se musíte vypořádávat s jinými nástrahami, kupříkladu se sekularismem a relativismem,“ uvedl papež s tím, že je potřebný konstruktivní dialog se všemi lidmi, i s těmi, kdo jsou vzdálení jakémukoliv náboženskému citění. Vyzval také k podpoře rodin a k přítomnosti církve ve školství a v kulturním životě.

František se též věnoval ekonomickým otázkám české církve. Biskupy plně podpořil v jejich dosavadních krocích v souvislosti s probíhajícím majetkovým narovnáním mezi státem a církvemi. Ve svém psané promluvě zároveň uvedl, že „na poli ekonomiky je nutné vyvinout takový systém, který by každé církevní instituci zaručil základní prostředky a svobodu k pastorační činnosti, přičemž by dbal na to, že materiální prostředky jsou určeny výlučně k duchovnímu poslání církve.“ Dále papež dodal, že „je zapotřebí pozorné bdělosti, aby církevní majetek byl spravován uvážlivě a transparentně, aby byl chráněn a zachován, a to také za pomoci důvěryhodných a kompetentních laiků.“ „Papežův postoj k aktuálním církevním restitucím byl jednoduchý a jasný, co je ukradeno, má se vrátit, to je záležitost spravedlnosti,“ uvedl po setkání pro Českou televizi olomoucký arcibiskup Jan Graubner.

Podle olomouckého arcibiskupa očekává papež od českých věřících především otevřenost vůči společnosti a sdílení se o hodnoty a o to cenné, co církev má.

V neděli biskupové společně s velvyslancem ČR při Svatém stolci Pavlem Vošalíkem uctili památku Jana Palacha u jeho pomníku v Římě a pomodlili se za český národ.

Just for Laughs

George J. Svejda, Ph.D.

Dealing With Our Failing Memories

A man is getting up in his years and decides to go to the doctor's office to get a full check-up. At his appointment, he is run through a series of physical and mental tests to see how he is faring. After about 30 minutes, the doctor turns to the man and tells him the test is over.

He tells his patient: "Well I have some good news and some bad news." The man responds: "Lay it on me, doc. Tell me the truth. What's the bad news?" The doctor says: "It looks like your memory may be going. You didn't do so well on that portion of the exam." Somewhat discouraged, but clearly not surprised, the man then asks: "Good heavens. So what's the good news?" "Well, says the doctor, "the good news is, you'll probably go home and forget all about this!"

GRATULUJEME:

Rev. František Čonka s komunity sv. Filipa Neriho (Congregation Oratory of St. Philip Neri) v Tappanu, NY se dožívá významného jubilea. Připojujeme se k zástupu gratulantů a blahopřejeme Rev. Františku Čonkovi k jeho kulatým 40. narozeninám. Milý otče Františku, ať Ti všemohoucí Bůh žehná na všech Tvých krocích. Děkujeme za příspěvky do časopisu Zvon a pomoc při zastupování na bohoslužbách v Astorii.

Za krajanskou rodinu v Astorii *Fr. Antonín*

Obraz Panny Marie Hostýnské v New Yorku

V minulém období na obraz přispěli:

Marie Sedláčková, Dennis a Marta Pope, Libuše Král, Renata a Michal Krška, Miroslav Kašpar, Božena Smrčka, Irene Veselý, Bohdan a Jiřina Kowalyk.

Návrh obrazu, který bude na stropě v konkatedrále sv. Josefa v Brooklyně je na přední straně ZVONU.

Tento dopis jsem dostal od jedné čtenářky Zvonu.

Vážený Duchovný Otče,

Aspoň v krátkosti Vám chcem touto cestou povedať že je tomu skoro 60 rokov keď sme navštívili príbuzných na Morave u Zlína. Ja, môj manžel, teraz už nebohý Štefan a naše deti Gabika a Daniel. To sme ešte žili na Slovensku.

Jeden deň spolu s príbuznými sme strávili na Hostýně, ktorý mi veľmi utkvel v pamäti. Na pamiatku sme dostali malú sochu Panenky Márie s Ježiškom. Túto sošku si stále opatrujem, lebo Ona opatruje aj nás.

To je len moja malá, ale v duchu vzácna spomienka na Hostýn. A to je aj dôvod, že Vám posiadam aspoň maličkú čiastku k Vašej práci.

Prajem Vám zdravie a veľa Božích Milostí

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli:

Pat a Ed Babor, Lucie a Frank Chytil, Růžena Bunža, Julie Pokorný-Conklin.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci březnu:

Helena Kočicová 1. března, Elen Samko 1. března, Dennis Sikorjak 2. března, Jiří Krátký 7. března, Věra S. Kolasa 11. března, Růžena Daněk 14. března, Josef Daněk 16. března, František Fojtík 17. března, Tony Kočica 20. března, Irma Doskočil 23. března, Anna Hnízda 24. března, Oktavia Mucskova 24. března, Anna Benáček 31. března.

úmysly mší svatých v měsíci březnu 2014

datum	úmysl	dárce
3-02	Za Libuši Širokou	dcera Libuše s rodinou
3-03	Za Libuši Širokou	Anna Benáček
3-05	Za rodiče Bláhovy	rodina Blahu
3-07	Za Jiřího Krátkého v den jeho 85. narozenin, s prosbou o zdraví a Boží požehnání	manželka Hedvika Krátká
3-09	Za krajanskou rodinu	
3-12	Za zemřelého Jiřího Širokého	Vlasta Krupková
3-16	Za staříčky Kocurkovy a jejich děti	rodina Kocurkova
3-19	Za zemřelého manžela Stanislava Mergla	Irene Mergl
3-21	Za zemřelého Jiřího Širokého	Růžena Bunžova
3-23	Za krajanskou rodinu	
3-26	Za Boží ochranu pro celou rodinu Bláhů a Kraussovu	rodina Bláhova
3-28	Za zemřelou Jiřinu Přenosil-Friedrich	Anna Benáčková
3-30	Za + Prof. Marcelu Tomanovou a jej rodičov	Vlasta Krupková
3-31	Za zemřelou maminku	Anna Benáčková

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc

110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959

šky na podporu pro časopis a missi: Czech Catholic Mission in NYC

na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am

v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102

příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall

adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek,

110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375 Tel: (718) 575 8959

E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info

Koncil Basilej - Ferrara - Florencie - Řím (1431 - 1445) 17. ekumenický koncil

Tento koncil byl výjimečný svoji délkou a také tím, že se přesunoval do několika měst. Začal v Basileji a skončil v Římě.

Papež Evžen IV. nebyl nakloněn myšlence „konciliarismu“ (koncil stojí nad papežem). Přece však podle očekávání vyslal kardinála Juliana Cesarini zahájit koncil v Basileji. Účast na koncilu byla velmi malá. Papež chtěl koncil ukončit, ale účastníci koncilu to odmítli. Současně s koncilem probíhala jednání s byzantským císařem, který byl v ohrožení Otomanské Turecké říše - nová muslimská síla. Císař hledal pomoc u papeže a evropských panovníků. Jestliže se odstraní schizma mezi pravoslavnými a katolíky, vojenská pomoc bude následovat. Císař Jan VIII. (1425 – 1448) doufal, že koncil v Konstantinopoli by mohl sjednotit církev. Papež souhlasil, ale přes velké problémy bylo nakonec rozhodnuto, že byzantská delegace přijede na koncil do Evropy. Papež přemístil koncil z Basileje do italské

Ferrary. Jenom malá část účastníků poslechla papeže a přemístili se do Ferrary. Větší část zůstala v Basileji (dokonce zvolili nového papeže Felixe V, ten však po krátké době rezignoval). Jednání mezi ortodoxními a latinskými biskupy trvalo několik měsíců. Nedostatek peněz a další problémy přiměly papeže přemístit koncil do Florencie (16. ledna 1439). Císař Jan zjistil během jednání, že pomoc ze Západu se neuskuteční, dokud se církev nedohodnou. Po dlouhých debatách bylo nakonec dosaženo shody. Unie byla podepsána 5. července 1439. Někteří řečtí biskupové odmítli podepsat. Po podpisu císař hledal pomoc pro Konstantinopol, ale dostal jenom váhavé odpovědi s příslibem pomoci. Dále se ve Florencii jednalo o sjednocení západní církve s arménskou a monofyzitskou církví v Egyptě.

V Konstantinopoli se obyvatelé a především mniši postavili proti sjednocení. Císař však měl podporu mnoha biskupů a prosazoval podepsanou smlouvu. Jeden z bratrů císaře dokonce podnikl převrat, který se nezdařil. Papež chtěl pomoci vojensky proti tureckému vojsku. Jeho vojsko však bylo u města Varna (Bulharsko) poraženo. Císař Jan VIII. zemřel r. 1448. Jeho nástupce neprosazoval unii se západem – opozice sílila. Jeden s oponentů dokonce prohlásil, „lepší je turban, než tiára“ – lepší je být pod nadvládou tureckých muslimů, než být v područí papeže.

Sultán Mehmed II. v r. 1451 slíbil, že to, co se nepodařilo jeho otci a ani dědovi, on dokáže – dobije Konstantinopol. Pod největší hrozbou ztráty města nakonec byla vyhlášena unie se Západem 12. prosince 1452. Bylo ale už příliš pozdě. 29. května 1453 bylo město dobito a slavný Chrám Boží Moudrosti byl proměněn v mešitu. Co se týká koncilu, ten byl roku 1443 přeložen do Říma.

Roku 1445 zde probíhala jednání s církví chalcedonskou, maronitskou a dalšími církvemi.

Kdy přesně koncil skončil, není jasné.